

Gondolatok a 2007-es BNT-ről:

1.

Hogy is mondta egyszer Király Náci? A BNT kicsit a Bokor zárandoklata is. Zárandoklat egymáshoz, találkozások, beszélgetések egymással, örömök egymásban. Számomra ez a BNT egyik fő vonulata.

2.

A helyszín: Szolnok.

Idő: 2007. augusztus 9.-12. (amúgy esős)

Személyek: a Bokor tagjai, a tagok családjai, barátai, ismerősei.

Történik: a 2007-es Bokor NagyTábor.

Azaz: kint esőre áll, de a legapróbbak örömmel kergetik egymást az udvaron, felmásznak a szabadtéri színpadra, lovagolnak a még kissé nedves padokon. Bent, a nagyteremben egyrészt igen fülledt a levegő, másrészt rengeteg ember ül, áll, figyel, elmerül, időnként felnevet, időnként helyeslő morgással kíséri az eseményeket, néha szégyenlősen mosolyog. A színpadon rövid jelenetek sora. (Kovács Laci: Mentsétek meg Világfalvát!) – A színdarab két részre oszlik: péntek és szombat délelőtt kerül bemutatásra. Az epizodisztikus lazasággal felfűzött párbeszédnek rólunk szólnak/szólhatnak: hogy a pénz, a politika, a kapcsolatok, a mindennapok megítélése és megélése feszültségeket szül és hogy – akár egy közösségen belül is – mennyire másképpen reagálunk a minket körülvevő világra.

3.

Csoportokba tömörülés (ki-ki érdeklődése, választása szerint), hogy a színdarabban idézett kérdésekre konkrét válaszokat adjunk, cselekvési lehetőségeket vázoljunk föl. („projekttervek”)

A péntek első sorban a specifikusabb kérdésekre, a témák jól körülírtak, a válaszok szerteágazóak: mindenki hozza a maga gondolatát, ötletét tapasztalatát, jókedvét vagy éppen borúlátását. Megmenthetjük-e (megtaláljuk-e) Világfalvát napi cselekedeteinkkel, feladatainkkal: a gyerekek nevelésében, a rászorulóknak segítésében, a tanulásban, a munkában, az idősek gondozásában.

Szombaton három kiemelt, átfogóbb téma körül fonódnak a beszélgetések: ökológia-globalizmus-politika. Forró kérdések, neuralgikus pontok sok-sok személyes szállal (gyakran sérelmekkel, neheztelésekkel önmagunk, a többiek, vagy éppen a „külső” világ felé) átszőve. Mit jelentenek ezek a kifejezések? Hogy adható vissza megkopó méltóságuk? Milyen problémákat vetnek föl és milyen eszközökkel lehetne orvosolni azokat? Hogyan vegyük fel úgy a kesztyűt, hogy az a Szeretet Országát építse? Neked milyen ötleteid vannak?

Ezek vitamin-beszélgetések: ellenállósodik tőle az ember lelke.

A zárógondolatok szombat este hangzottak el a csoportvezetőktől. Összefoglalás és lenyomat arról, hogy mik a javaslataink egymásnak. Szándék és szellemiség megfogalmazása, de érkezett konkrét akció-felajánlás is. Valahogy megnyugtató volt hallani, hogy a NagyTábor végére hogy kitisztult, lekerekedett a sokféle gondolat. (Bár... Jelen sorok írója kissé meglepődött, amikor az egyik csoportvezető azt a témát fejtegette, amelyben délelőtt ő is részt vett, és nem kis bosszúsággal állapította meg, hogy szerinte bizony kissé másról szólt ugyanaz a beszélgetés.)

4.

Szentmisék. (Marci atya, Tarnai Imre bácsi, Gyurka bácsi)

Egyszer egyik Bokor-szentmisére elcipelt ismerősöm mondta, meglepődött, hogy milyen összetartó ereje van ezeknek az alkalmaknak. Lehet. A reggeli szentmisék, és az esti finom lélek-rezgető imádságok (vagy versek, lelki útravalók) keretet és töltést adnak a napnak. Napi biztos bunkerek a találkozás zsvájában. Még akkor is, ha a hosszú esti egymásra találós beszélgetések után nehéz reggel kimászni az ágyból (sátorból...) Hát igen. (Vannak olyan lelki erővel rendelkező testvérek is, akik előtte már tornázni is voltak...)

5.

Előadások.

Őszintén meg kell hogy mondjam, igen-igen élveztem. Még akkor is, ha néha bizony összeugrott a szemöldököm: hogy is, miért is gondolod ezt? (Marci atya – Bélfenyéri beszámoló, Köllöd Mari – Talpra állás (munkalehetőségek és életkezdés fiataloknak), Dóry István – Génmódosítás, Gromon Bandi – Márk Evangéliuma) Egymásnak ajándékozott gondolatok.

6.

Minden más!

Azt hiszem a szervezők igazán kitétek magukért: igen bőséges volt az idej programválaszték a fentiekén kívül is (zene és ének, meditáció, városnézés, vetélkedő, színdarab) és a gyerekek is örömmel játszottak, festettek, fűrtak-faragtak, hallgatták a nekik szóló meséket.

7.

„Szia, mi újság veled?”

Egész évben nem hallom ennyiszor ezt a mondatot, mint a NagyTábor pár napjában. Hogy mi újság? Leülünk egy padra, behúzódunk az egyik terembe, járunk egyet vagy elmegyünk közösen ebédelni és elmondom én is, elmondod Te is. És utána olyan jó!

A Bokor-rendezvények egyik jellemzője, hogy néhányan sokat raknak bele és sok-sok élvezője van. Idén is „nagyot hoztak” a szervezők, az önkéntes munkavállalók és a felkért előadók, segítők. Mi meg – akik ebben a pár napban lubickolhattunk az ő munkájukból fakadó örömeinkben – köszönjük Nekik...

Garay Zsófia